

עין משפט
גר מצוה

א' חיי' פיה' מהל' סו
 נומח' אומל' הלס' סז
 ג' סח
 ב' חיי' פיה' מהל' סח
 עירוב' הלס' ח' סמ' סח
 עש' א' עוש' א"ח ס"י סח
 שס' ספ"א: סח
 סח' ג' חיי' סס' סמ' סס' סח
 עוש' א"ח ס"י סס' סח
 ספ"א: ד' סח
 סח' ד' חיי' סס' הלס' יט' סח
 סמ' סס' עוש' א"ח סח
 ס"י סס' סח
 ע' ה' חיי' סס' עוש' א"ח סח
 סס' סח

ויפח אומר ר' שמעון
 ורובנא בעי עליה. ר' חנן
 בשביל שפח על ר' (המים)
 [היה] ונעט בטול וס'
 ר' יוחנן ב' אסל אסל-ספן.
 ר' יוחנן ב' גור אסר
 שתינו תמורין זה לזה.
 ר'בנא כרנא קסא. ר'
 שבעון ר' יוחנן ב' גורי.
 ר'בנא פסיתין. חזי.
 בעל ביתא שריה שחף
 ר'בנא ב'ין [ולתא ב'ין] [אין]
 שחף ביתא. לערב. אמר רב
 ר'בנא ב' בלגני ושפך כלי.
 גלמא אל פלגי ר'בנא
 עירוב. דא ר' יוחנן מר
 ככל דתו ר' פלגי
 שחף. ר'בנא ב' ב' כרבי
 עירוב. שחף. ר'בנא ב' חזי
 אסר אין בריה ל' נקרא
 עירוב. אלא ר'בנא ב' חזי
 תרעבט כשני. ר' יוחנן
 אסר ה'ן שחף סמכין
 סמכא חזי [והסמכין]
 [והסמכין] (בזע) לערב
 שחף. פלגי. ר'בנא ב' חזי
 [סמכין]
 [סמכין] [סמכין] אסר
 אלא [סמכין] אלא
 ר'בנא עירוב חזי אסר
 ר' יוחנן כנא אסר ל'

שמן שצף על גבי יין ב'ר. השטח
מדקאמר ר' יוחנן בן גורא ש
יבין דטבולו יום אינו פסול לא הדם
לחומר דפליגי בנפ' דר"י בן זבדי א'
ועוד דמיא דפיק' דפסחים (דף א'
הבס והמים והשמן והיין משקה כי
מתבבליא ב'י וקרא דמגי (ג) נמי ואל
יין ואל השמן מוכח דמגי משקה
ועוד דמיא הם (דף ד.) הוי"ף ר"ע
שנאטחא ממימיהן של כהנים לא נמשעו מלהדליק
הם השמן שנפכל בטבול יום (י"ג)
שנאטחא כנמא מח א"פ' שמוסיפין
שטמאה דעו טומאתון וקאמר בגמרא
קאסבר ר"ע טומאת משקין לטמא
ממאה דאורייתא והקשה ר"מ
ממאה דלמרינן בנזקין דרבה (מנחות
דף ל"ב.) ר"מ אומר שמן טבול יום
מתחילה לעולם וזכ"א אף הדבש ר"ש
שורי אומר יין ומסקין יין דוקא ולא
שמן ומשמע דהם דהלכה כר"ש
שמן ואומר ר"מ דהם בקבוצ
א"יירי דקדתי ירש' במסכת טהרות
(פ"ג מ"א.) ויהשון אהרן והמקשה של
ר' יוחנן דהוה יין של לחן ר"ל ראשון
קבוצו כיון שן עשים פ' דהו אול
ר"מ אומר שמן מתלה לעולם כלומר
לעולם אפי' קרש ויולא כמו שפירא
ב'קוט' דמנחות לעולם כיון נטמא
בזאב הטמאה בין נטמא בולד
הטמומה: **רבי** א"עזר בן ר' חיי
אופר אין ברידה. אין זה פעין
ב'ברייתא דבכל דומאכ דכ"י' בקוט'
דהוה ליה כלינו דמסחפו מנשות שלא
יבצר יין לכל אחד ואחד:

דלא עבדין כחרי חומרי בעירוב. כן היא גירס' הקונטרס ור"ח גרס לעבדין כחרי חומרי בעירוב כלומר הכא עבדין כחרי חומרי ומיהו לשון בעירוב לא יתכן

כל כך דמשמע בכל עירוב: **משתתפין** בכפיו ב"ן. משמע
לקחת להנחתה ב"ן מזהו יותר מנפח מזהל מזה דומה דריש
משמע הפסוק בכפיו כפה ואם לא להשתתפין ב"ן משתתפין ואם לא
ויזכר ט"פ שהוא שיתוף ומזהו כל דבר מהי כדמנן בפרק
מערבין (ו) ומשתתפין (לעיל דף כו:) ובפ' חלוין (לקמן דף ס.) נמי מיהא
של משתתפין במבוי מציילן חיות של י"ן ושל שמן ושל תמרס
דגדל גזוגרות וכל מיני פירות: **בפת** ב"ע א"א פ"ג דבחד סני.
משמע שפסוק וכן הלא ופירש הקונטרס דכל אמר וכו' למי וכו' למי
סומכין במבוי על עירובי חצירות שהוא לעולם כפה (ו) ולפיכך ה'א דקמי
ומערבין בחצירות ומשתתפין במבוי לא בני למזהל לאחר שיערבו
בבצירות יהיו עדיין זקוק להשתתף במבוי אלא כלומר מערבין
בבצירות כפה א"פ משתתפין במבוי ב"ן ואין הלשון משמע כ'
ועוד תקן למן בפירקין דף עג:) ה' חצירות הפסוחות זו לזו
פסוחות למבוי שיערבו בחצירות ולא נשתתפו במבוי מותרין
בבצירות ואסורין עירוב קאמר בגמרא מני ר"מ היא דלמבוי כעינן
עירוב ובעינן שיתוף מזהו יאכל לחוקמי ההוא קוניה מני"ב
פסליגי ומ"ד כפה ל"פ סבר לה כדכ דלא הני פסוחות זו לזו ור"
ומתברר דלשיתוף דפת קאי דכיון דכני ב"ן וס' דחקו לעשות כפה
לאמלוה ט"פ מועיל לא לחצירות ועוד השיתוף לכל הבצית והחצירות
שכולם משתתפין יחד אכל עירובי חצירות דפת אין לו להועיל כל
כך במבוי ולפי מה שפירש שא"פ למ"ד כפה לא פליגי מודה הוא
בדעירובי חצירות דפת פליגי א"ס מועיל למבוי (ו) ואומר ר"י דמאי
לאפשר חיי חומרי צעירותיו דלעיל דאי אחר הלכה כר"מ לא דחי
אלא הוה ידעינן מאי עמיניה ואי לאמרינן הלכה כר"מ הוה אמרינא
בחדא כהא דאין סומכין על עירוב במקום שיתוף דמשמע ליכא
בד"מ לחמר מערבין בחצירות ומשתתפין במבוי דמשמע דא"פ ע"פ
שעירבו מערבין להשתתף אכל על שיתוף במקום עירוב סומכין
תקמי' הלכה כר"א לא דחי דאין סומכין על שיתוף במקום עירוב
דמסתמא בא לגלות דהלכה כר"מ לגמרי ומיהו פ"י הקונטרס דלעיל
דאמר מרי חומרי ינחא טעין וא"ת כשעירבו בחצירות נכפלו והיטחו עירוב
בבצית משתתפין (לקמן דף פה:) עירובי חצרות בבית שפתא ישישוי' מרי
היא פירש הקונטרס לקמן פסיקין (ו) גבי כאן במבויין בבית כאן במקום

ורב יוסף אמר. לעולם נמצוי אחד בדמיעיקרא ודקמחרת לר"ש הרי
היו חד עירוב ר"ש כר' יוחנן ס"ל: **שמן שלף כו'** ושל מרומה הן:
ואפי' לזה ביין ולזה ביין. בתמיה: **זה כל נכנינו ואספר.** וכן זה עד
שמלאו חבית ואפי' שלא לשם שימור עשו מחסילה סומכין עליו שהרי

ממעון ורבנן בפלוגתא
בגין קא מיפלגי * רדתן
ונגע טבול יום בשמן
לכלב ורבי יוחנן בן
זוהי לזה רבנן סרבנן
תנאי ר"א בן תדאי
צריכה לערב ואפילו
רביה זה בא בלגיו
שפך כולי עלמא לא
יגי כנון שלקחו חבית
בן תדאי סבר * אין
ברירה רב יוסף אמר
בסומכין על שיתוף
דמר סבר אין סומכין
רב יוסף מנא אמרנא
אמר רב הלכה כר"מ
רב הלכה כר"א בן
זוהי רחא טעמא הוא
זוהי תרתי הילכתא למה
עבדינן כתי חומרי
רבנן דתניא * מערבין
לערב ביין אין מערבין
ואם רצו להשתתף
בחצירות ומשתתפין
תורת עירוב מן
תינו לא עירבו דברי
או משתתפין פליגי
חד אמר * הבפת דכולי
לא סגי כי פליגי ביין
וחד

כֵּן תִּחְדֹּשׁ אֶשְׁמְעִין דָּלָה עֲבָדֶיךָ כִּתְרִי חוֹמֵר דָּחַד תִּנָּה עֲבָדֶיךָ וְיִמְרֵי מֵרִי חוֹמֵר אַחֵר אֵין סוֹמְכִין תַּחֲצִיטוֹת עַל שִׁיחָף מֵבִי בֵּין בִּנְשִׁתְּהוֹן בִּפְתָּ וּבֵין גִּנְשִׁתְּהוֹן בֵּין וּפְלִיגֵי רִבְנָן עָלֵיהֶם בִּפְתָּ וּמִדּוֹר לֵיהֶם בִּנְשִׁתְּהוֹן בֵּין וּבִרְבָּן דִּמְהִי דִּהֲלֵל אֱרִיקוֹנֵה דִּלְשִׁלּוֹ בִּנְשִׁתְּהוֹן בֵּין אִמְרֵי דְסוֹמְכִין אֲשֶׁתְּהָא דִּמְחִמִּי (ו) חֵרִי חוֹמֵר מֵרִי סִ"ג כּוֹמִיֵּה תִּתְרַיִיבּוּ וְלֹא מִזֵּי לִקְבֹּשֵׁי הִלֵּכְתָּ כּוֹמִיֵּה תִּתְרַיִיבּוּ חוֹמֵר הֵלֶכְךָ שִׁמְעִינִי הִלֵּכְךָ כֵּן תִּחְדֹּשׁ אֶשְׁמְעִינִי דְלִין סוֹמְכִין תַּחֲצִיטוֹת עַל שִׁיחָף הִמְבִּי בֵּין וְכִי הַדּוֹר חִיִּיגֵי רִמֵּי וּרְבָנָן בִּפְתָּ אֲשֶׁתְּהוֹן הִלֵּכְךָ כִּרִמֵּי: **וְאֵם דְּלוֹ לַעֲרֵב בֵּין אֵין מַעֲרִבִין.** עֲרִיבּוֹ מֵשׁוֹס דִּירֵה הוּא לַעֲרֵב דִּירֵתָן לַעֲשׂוֹתן אַחַת כְּדִמְאֵר בִּי מִי שִׁוְאִיִּיֵּהוּ (וְעַד לֵךְ מַט.) וְדִירֵתָן עַל אֵדֶס שִׁיחָף נִמְשָׁךְ אַחֵר אֵין אֵלֵּךְ אַחֵר (פִּתְּלֵי) וְהַמְּשַׁפְּטִין נִכְבָּזֵי בֵּין. לִשְׁחָף דִּמְבִּי חֵרִי אֵלֵּךְ לִשְׁחָף רַשׁוֹת וְהַתְּצִיטוֹת שִׁנְכִּיבּוּ וְלֹא רַשׁוֹת הַבָּתִּים וְחֵרִי לֹא בִית דִּירֵה אֵחָד וְכִ"ש פֶּת דִּחְשִׁיבֵי טִי: **מַעֲרִבִין תַּחֲצִיטוֹת.** הַפְּתוּחוֹת מוֹז לֹא אֵעִי"פ שִׁעֲרִיבּוֹ דִּרְכַּךְ פִּתְחֵיהֶן לִרְיִין לִשְׁחָפְתָּ תַּנְכִּיבּוּ לִהְיִירֵי הִמְבִּי וְאֵם לֹא תַחֲצִיטוֹת מוֹתֵרוֹת מוֹז לֹא וְהַמְּבִי אֲסוֹר דִּלִּין סוֹמְכִין עַל שִׁעֲרִיבּוֹ תַּמְקוֹס שִׁיחָף וְלֹא עַל שִׁיחָף תַּמְקוֹס עֲרִיבּוֹ הִיכָל דָּלָה עֲרִיבּוֹ כִּי חֵרֵר לַעֲמֹתן שֵׁם יִמְכּוֹ עַל זֶה חוֹרֵת עֲרִיבּוֹ יִשְׁתַּחֲכֵּה אֲכַל עֲרִיבּוֹ כֵּל חֵרֵר לַעֲמֹתָ וְיִשְׁתַּחֲפֵי כּוֹלֵם תַּנְכִּיבּוּ אֵעִי"פ שֵׁלָה עֲרִיבּוֹ תַּחֲצִיטוֹת עַל עַס וְעַס וְשִׁחָף הִמְבִּי מַחֲבָרִין וּמִתְלַטְלֵין מוֹז לֹא בֵּין דִּרְכַּךְ הִמְבִּי דִּרְכַּךְ פִּתְחֵים שִׁמְךָ שֶׁהִמְבִּי תַּחֲצִיטוֹת כַּתְּצִיטוֹת לִבְתִּים מִי עֲרִיבּוֹ הַחֵרֵר מִשִּׁי לִבְתִּים חֲדָא אִף שִׁיחָף הִמְבִּי מִשִּׁי תַּחֲצִיטוֹת חֲדָא: **דִּכְחָד מִנִּיא.** דִּהֲפֵי פֶת חוּי הֲכָא הֲכָא וּבֵין לִמֵּר וּבֵין לִמֵּר סוֹמְכִין עַל שִׁיחָף תַּמְקוֹס עֲרִיבּוֹ: **כִּי פְלִיגֵי בֵּין.** כִּשְׁנִשְׁתַּחֲפֵי בֵּין תַּנְכִּיבּוּ דִּלְרִמֵּי עַל שִׁיחָף סִמְכִינֵי עָלֵיהֶם עֲבָדֵיכֶם תַּחֲצִיטוֹת דְלִין מַעֲרִבִין תַּחֲצִיטוֹת בֵּין וּלְרִבְנָן שִׁרֵי וְעִי"ג דִּין כְּחֵרֵר לֹא חוּי מִגּוֹ דְחִיִּי לִמְלֵאכִיָּה בְּשִׁיחָף סִמְכִינֵי עָלֵיהֶם תַּחֲרֵר דִּמּוּדִית לֵן דְסוֹמְכִין עַל שִׁיחָף תַּמְקוֹס עֲרִיבּוֹ וְתִתְרַיִיבּוּ אֵת לְהוֹ דְסוֹמְכִין תַּנְכִּיבּוּ עַל עֲרִיבּוֹ תַּחֲצִיטוֹת שֶׁהוּא לַעֲשׂוֹת עַל פֶּת:

בצית אחד מן התצירות למה לא יועיל לבי"ע לבצור אי משום דתניא
 וזו בחצר שבמבוי והאי כיון דלאמיה בצית לא שמיא שימוץ אלא עירוב
 ו בחצר דהא דלמירין שימוץ מנאזות בחצר שבמבוי וכו"ס (ב) שבציתו
 וכו

(א) שנה ה'ק. עט"ו לסי' פ"ב
מ"ה וס' איתא ריב"ז
שניהם חזרו וכנסה ה' פ"ב
מחזירין וכן הגיה הגאון
יפכך וז"ל כאן, (ב) וליקל
לז' ויגלו, (ג) כס"א:
כדריה"ה (ד) ודף ע"ב.
(ה) רש"י (ו) ולפניו איתא
הא לימאן, (ז) ו' חס'
מנחות לא, ד"ה איתא ט'
ביבחרו יתור ע"פ.
(ח) רש"י, ע"ד דף ע"ב.

(א) גמ' פליגי נה דר
דחומי וזנה בר יוסף חד
אמר נפת: (ב) רש"י דיה
הא קת"ל וכו' אישתתא
דמחמיר ר"מ תרי:
(ג) חז"ל ד"ה משתתין
וכו' דחנן כפרק נכל
מערבין בכל מערבין
ומשתתין: (ד) ד"ה כפת
וכו' לעולם כפת וליפירדשו
הא דקמי' כפת בא"ד וכו'
שבבית וקו:

שמן. של תרומה, שצף
על גבי יין. של תרומה,
וגבע טבול יין בשמן.
טובים טובים וסוף את
התרומה העל
ביניהם פקד העל ושב
הן משום יין נקט טוב
יין. משום הפסול והיו
מחלה. הלך לא פסל אלא
שמן בלבד הוא חיבור והיו
לתיבם כחד, וראוי הוא
טמא היה טמא ליה לשמן
ושמן פסל ליה לטמא (שם ע)
ואפי' שאני חיבור זה לא
ושמן פסל הוא ולא טמא
הלך לא פסל ליה לין
(שם ע)